

ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 Result of Using Davies' Practical Skill Instructional Model on the Basic Chairball Skills of Students in Prathom Suksa 2

นิคม อนากาศ¹, มนูญพงศ์ ชัยพันธ์², นาราภร รัตนพิรุณ³

Nikom Anakad¹, Manoonpong Chaiyaphan², Naraphat Rattanapirun

Received : May 25, 2024; Revised : June 12, 2024; Accepted : February 19, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส 2) เปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลตามหลังเรียนรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

¹ คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ : Master's Student, Faculty of Education and Arts, Suvarnabhumi Institute of Technology.

² คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ : Lecturer, Faculty of Education and Arts, Suvarnabhumi Institute of Technology.

³ นักวิชาการอิสระ : Independent Scholar.

ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 2) ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: แชร์บอล, ทักษะปฏิบัติของเดวิส, ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล

Abstract

This research aimed to 1) compare the basic skills in chairball for students before and after using Davies' practical skill instructional model, 2) compare the basic skills in chairball for students after using Davies' practical skill instructional model with a passing criterion of 70 percent, and 3) investigate the satisfaction levels of students regarding learning the basic skills using Davies' practical skill instructional model. The samples of the research were 24 Prathom Suksa 2 students, Sarasad Witaed Bangbon School, which were selected through simple random sampling in the first semester of the academic year 2023. The research tools included 1) a lesson plan, 2) a practical skill assessment form, and 3) a satisfaction questionnaire. The statistics used for data analysis were percentages, mean, standard deviation, and t-test.

The results showed that 1) the basic skills in chairball for students after using Davies' practical skill instructional model was higher than before using at a statistical significance level of .05. 2) the basic skills in chairball for students after using Davies' practical skill instructional model was higher than the 70 percent criterion at a statistical significance level of .05. and 3) the overall satisfaction of the students regarding learning the basic skills using Davies' practical skill instructional model was high level.

Keywords: Chairball, Davies' Practical Skill, Basic Chairball Skills

บทนำ

พลศึกษาเป็นวิชาที่มุ่งเน้นการใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการพัฒนานักเรียนทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างสมดุล (นุชรินทร์ สมศรี, 2564; สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2564) พลศึกษามีบทบาทสำคัญในการเตรียมความพร้อมด้านร่างกายสำหรับการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการเล่นกีฬา จึงมีการบรรจุวิชานี้ในระบบการศึกษาของโรงเรียน ทั้งในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงโรงเรียนสาธิตสาสน์วิเทศบางบอนมีการส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะและสมรรถภาพทางกาย รวมถึงทักษะด้านการกีฬา ทั้งกีฬาไทยและกีฬาสากล

การเรียนวิชาพลศึกษาโดยการอธิบายและสาธิตเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดวิธีหนึ่ง (ภูมิสิทธิ์ สัจจทยาธรรม, 2561) เมื่อผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเห็นลักษณะการเคลื่อนไหวหรือวิธีการที่ถูกต้องอย่างแท้จริง เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและประหยัดเวลา ซึ่งที่ผ่านมาในการสอนของผู้วิจัยได้ใช้วิธีการอธิบายและสาธิตในวิชาพลศึกษา เมื่อต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้จะใช้การสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะท่าทางต่าง ๆ ประกอบกันไปกับคำอธิบาย หลังจากนั้นจึงให้ผู้เรียนได้ลองปฏิบัติตาม ซึ่งอาจจะมีการลองผิดลองถูก ตามประสบการณ์ของผู้วิจัย การฝึกทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลให้ผู้เรียนโดยการอธิบายและสาธิต ทำให้พบปัญหาที่เป็นธรรมชาติจากการปฏิบัติของผู้เรียนที่ไม่ค่อยถูกวิธี ซึ่งผู้เรียนเมื่อฝึกฝนเองตามธรรมชาติอาจไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับ ถึงแม้ว่าการสาธิตในห้องเรียนแบบถูกวิธี แต่การซึมซับวิธีการในระยะสั้น ๆ อาจไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติอย่างถูกต้อง เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนวิชาแชร์บอลเป็นไปอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสูงสุด จึงได้ศึกษารูปแบบและเทคนิคการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล โดยพบว่ารูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่มีความเหมาะสมในการนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาแชร์บอลในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตสาสน์วิเทศบางบอน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เน้นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ การสาธิตทักษะด้วยการแยกส่วนแต่ละองค์ประกอบ และการฝึกซ้อมแบบมีเทคนิคและวิธีการ ส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจเทคนิคและการดำเนินการที่ถูกต้องในการปฏิบัติ จากการทบทวนวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสพบว่า มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ ทักษะปฏิบัติของเดวิสในกีฬาว่ายน้ำ (สมจิต ประทัยงาม, นพเรศวร์ ธรรมศรีณกุล, เณลิมพล สวัสดิ์ พงษ์ และอรธิดา ประสาร, 2562) การเคลื่อนไหวพื้นฐาน (โกศล เกตุกัน, ระพีพัฒน์ เดือนเพ็ญศรี และสิรารวรรณ จรัสรวีวัฒน์, 2565) กีฬาฟุตบอล (ชัยวัฒน์ อันปัญญา, 2565) กีฬาแฮนด์บอล (คำพาง ศรีท้าวปากดี, นิตยา ทองจันทาด, ประพันธ์ศักดิ์ เดชศรี, ศิริธร จิตุชัย และกาญจนา แวงวรรณ, 2566) เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว และพื้นฐานการเล่นกีฬา นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับรูปแบบการสอนแบบปกติ ซึ่งใช้รูปแบบการสอนแบบบรรยายและสาธิตพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะปฏิบัติมากกว่า รูปแบบการสอนแบบปกติ (บาล ชะใบรัมย์ และอมรเทพ วันดี, 2565)

การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออก โดยมีแนวคิดที่ว่าทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วย ทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ให้ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงไปสู่ ทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จเร็วขึ้นในการพัฒนาทักษะปฏิบัติ (ทิตนา แคมมณี, 2552) ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลของวิชาพลศึกษาเป็นการสอนที่มีการฝึกฝนและปฏิบัติจริง โดยจัดเป็นการเคลื่อนไหวแบบประกอบอุปกรณ์ ดังนั้น การสอนทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล จึงประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ แล้วค่อยเชื่อมโยงไปทักษะใหญ่ การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของ เดวิสเป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติมุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน ผ่านกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ 3) ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ และ 5) ขั้นให้ ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงใช้รูปแบบการจัดการ เรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสในการพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน ซึ่งรูปแบบการศึกษาดังกล่าวเป็นรูปแบบการ

สอนทักษะปฏิบัติที่มีขั้นตอนการปฏิบัติจากทักษะย่อย ๆ ไปสู่ทักษะในภาพรวมอย่างมีลำดับที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ด้วยตนเองภายใต้การชี้แนะชี้แนะของครูผู้สอนอย่างเหมาะสม โดยผู้วิจัยคาดหวังว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับมาก

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียน
2. ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนห้องเรียน 3 ห้อง นักเรียนทั้งหมด 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล และความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส จำนวน 7 แผน แผนละ 60 นาที รวม 7 ชั่วโมง ประกอบด้วย ทักษะการส่งลูกบอลสองมือระดับอก ทักษะการรับลูกบอลสองมือระดับอก ทักษะการส่งลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ ทักษะการรับลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ ทักษะการส่งลูกบอลกระดอน ทักษะการรับลูกบอลกระดอน และทักษะการยิงประตูสองมือ โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

2. แบบประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล เป็นการประเมินจากการสังเกต ดังตารางที่ 1 โดยแบบประเมินเป็นแบบ Rubric Score (กฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์, 2563; ทิพรรัตน์ ไตรศิริสาคร, 2555) ที่มีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ ได้แก่ ระดับคะแนน 4 คือ ปฏิบัติต่อเนื่องครบทั้ง 4 ข้อ ระดับคะแนน 3 คือ ทำตามระดับคะแนน 4 ได้เพียง 3 ข้อ ระดับคะแนน 2 คือ ทำตามระดับคะแนน 4 ได้เพียง 2 ข้อ และระดับคะแนน 1 คือ ทำตามระดับคะแนน 4 ได้เพียง 1 ข้อ ซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

ตารางที่ 1 แบบประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล

ทักษะ	การประเมินจากการสังเกต	ทักษะ	การประเมินจากการสังเกต
การส่งลูกบอล	1) ยืนแยกเท้า	การรับลูกบอล	1) เคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล
สองมือ	2) สองมือจับลูกบอลระดับอก	สองมือ	2) ก้มลำตัวและงอเข่าเล็กน้อย
ระดับอก		ระดับอก	

ทักษะ	การประเมินจากการสังเกต	ทักษะ	การประเมินจากการสังเกต
	3) ก้าวเท้าไปข้างหน้าพร้อมส่งลูกบอลออกไป		3) ยื่นแขนทั้งสองข้างออกเพื่อรับลูก
	4) แขนเหยียดตึงและมือแบะออกด้านข้าง		4) กางนิ้วมือเมื่อสัมผัสลูก แล้วดึงลูกเข้าหาระดับอก
การส่งลูกบอล สองมือ เหนือศีรษะ	1) ยื่นแยกเท้า 2) จับลูกบอลด้วยมือทั้งสองข้าง ยกขึ้นเหนือศีรษะ งอแขนไปข้างหลังเล็กน้อย 3) ส่งลูกบอลเหยียดแขนตามทิศทางที่ส่งลูกบอลไป 4) ก้าวเท้าไปข้างหน้า	การรับลูกบอล สองมือ เหนือศีรษะ	1) กระโดด 2) เหยียดแขนทั้งสองขึ้นรับลูกบอล 3) สัมผัสลูกบอลแล้ว ดึงไว้ระดับอก 4) ลงสู่พื้นแยกเท้า งอเข้าเล็กน้อย
การส่งลูกบอล กระดอน	1) ยื่นแยกขา 2) จับลูกบอลด้วยมือทั้งสองในระดับอก 3) ผลักลูกบอลให้กระทบพื้นตรงตำแหน่งที่กำหนด 4) บอลกระดอนไปข้างหน้า ทิศทางตรงกับผู้รับบอล	การรับลูกบอล กระดอน	1) หันหน้าเข้าหาลูกบอล คว่ำฝ่ามือทั้งสองข้าง 2) กางนิ้ว ขณะลูกบอลกระดอนขึ้นจากพื้น 3) ก้มตัวรับลูกบอล 4) ดึงลูกบอลเข้าระดับอก
การยิงประตู สองมือ	1) จับลูกบอลสองมือ ชูลูกบอลให้อยู่เหนือศีรษะ 2) ย่อเข้า ตามองดูตะกร้า 3) สปริงตัวขึ้นพร้อมกับผลักลูกบอลไปเหนือศีรษะ 4) ลูกบอลลงในตะกร้า		

3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่พัฒนาขึ้นเป็นแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 10 ข้อ โดยผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามกับนิยามปฏิบัติการจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67–1.00

การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ปฐมนิเทศชี้แจงข้อตกลงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส แจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ แจ้างบทบาทของผู้สอน ผู้เรียน และการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้

2. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยดำเนินการดังนี้

2.1 ทดสอบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียน โดยใช้แบบประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล

2.2 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

2.3 ทดสอบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล หลังเรียนโดยใช้แบบประเมินทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ใช้การทดสอบค่าทีของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว (t-test for Dependent)

3.2 การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 ใช้การทดสอบค่าทีแบบเทียบเกณฑ์ที่กำหนด (One Sample t-test)

3.3 การวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2541)

2.51 - 3.00 หมายความว่า พึงพอใจในระดับมาก

1.51 - 2.50 หมายความว่า พึงพอใจในระดับปานกลาง

1.00 - 1.50 หมายความว่า พึงพอใจในระดับน้อย

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ทั้งหมด 7 ทักษะ พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมก่อนเรียนทุกทักษะของนักเรียนทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 8.79 (ร้อยละ 31.40) และคะแนนเฉลี่ยรายทักษะก่อนเรียนของนักเรียนทุกทักษะอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ 0-49) หลังจากที่ได้ผ่านการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส คะแนนเฉลี่ยรวมหลังเรียนทุกทักษะมีค่าเท่ากับ 22.92 (ร้อยละ 81.85) เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรายทักษะพบว่า ทักษะการส่งลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ (ร้อยละ 89.58) ทักษะการส่งลูกบอลสองมือระดับอก (ร้อยละ 86.46) ทักษะการส่งลูกบอลกระดอน (ร้อยละ 85.42) ทักษะการรับลูกบอลสองมือระดับอกและการรับลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ (ร้อยละ 83.33) อยู่ในระดับดีเยี่ยม รองลงมาทักษะการรับลูกบอลกระดอน (ร้อยละ 78.13) อยู่ในระดับดีมาก และทักษะการยิงประตูสองมือ (ร้อยละ 66.67) อยู่ในระดับค่อนข้างดี ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล	ก่อนเรียน (คะแนน)	ร้อยละ	หลังเรียน (คะแนน)	ร้อยละ
การส่งลูกบอลสองมือระดับอก	9.04	32.29	24.21	86.46
การรับลูกบอลสองมือระดับอก	8.75	31.25	23.33	83.33
การส่งลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ	9.04	32.29	25.08	89.58
การรับลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ	8.17	29.17	23.33	83.33
การส่งลูกบอลกระดอน	7.88	28.13	23.92	85.42
การรับลูกบอลกระดอน	9.63	34.38	21.88	78.13
การยิงประตูสองมือ	9.04	32.29	18.67	66.67
เฉลี่ย	8.79	31.40	22.92	81.85

การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียนและหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติก่อนเรียนและหลังเรียน

ซึ่งทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบค่าทีของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ผลการวิเคราะห์ พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนเรียนของนักเรียน มีค่าเท่ากับ 8.79 คะแนน จากคะแนนเต็ม 28 คะแนน สำหรับคะแนนทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.92 คะแนน เมื่อนำคะแนนมาเปรียบเทียบพบว่า ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียน ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบทักษะพื้นฐาน	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	24	8.79	1.38	28.39	.000
หลังเรียน	24	22.92	4.77		

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า หลังจากที่นักเรียนได้เรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 22.92 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.86 และจากการทดสอบทางสถิติ โดยการทดสอบค่าทีกับเกณฑ์ร้อยละ 70 คือ คะแนนเกณฑ์ 19.60 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสกับคะแนนเกณฑ์ พบว่า สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลหลังการจัดการเรียนรู้กับเกณฑ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จำนวนนักเรียน (คน)	คะแนนทักษะพื้นฐานหลังเรียน			คะแนนเกณฑ์	t	Sig.
	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	S.D.			
24	28	22.92	4.77	19.60	28.39	.000

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.69$; S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความพึงพอใจระดับมากสามอันดับแรก คือ นักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนการสอนและชอบที่ได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อน ($\bar{x} = 3.00$; S.D. = 0.00) การจัดการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ($\bar{x} = 2.88$; S.D. = 0.34) และบรรยากาศของการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนได้เพิ่มพูนความสามารถในการคิดและมีความสุขกับการเรียน ($\bar{x} = 2.83$; S.D. = 0.38) ในขณะที่ความพึงพอใจระดับปานกลาง คือ นักเรียนสามารถนำความรู้จากการจัดการเรียนการสอนไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{x} = 2.25$; S.D. = 0.44) และบรรยากาศของการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างอิสระ ($\bar{x} = 2.46$; S.D. = 0.5) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. การจัดการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ	2.88	0.34	พึงพอใจมาก
2. การจัดการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักเรียนมีเทคนิคใหม่ในการฝึกปฏิบัติ	2.63	0.49	พึงพอใจมาก
3. การจัดการเรียนการสอนน่าสนใจ ทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียน	2.75	0.44	พึงพอใจมาก
4. บรรยากาศของการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	2.83	0.38	พึงพอใจมาก
5. การจัดการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้และความเข้าใจได้ด้วยตนเอง	2.75	0.44	พึงพอใจมาก
6. บรรยากาศของการเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างอิสระ	2.46	0.59	พึงพอใจปานกลาง

รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
7. นักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนการสอนและชอบที่ได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อน	3.00	0.00	พึงพอใจมาก
8. นักเรียนได้เพิ่มพูนความสามารถในการคิดและมีความสุขกับการเรียน	2.83	0.38	พึงพอใจมาก
9. การฝึกทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล ทำให้สุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์	2.54	0.51	พึงพอใจมาก
10. นักเรียนสามารถนำความรู้จากการจัดการเรียนการสอนไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้	2.25	0.44	พึงพอใจปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.69	0.40	พึงพอใจมาก

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการฝึกตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ และเรียงลำดับการฝึกจากกิจกรรมที่ง่ายไปหากิจกรรมที่ยาก โดยรูปแบบของการสอนของเดวิสมีลักษณะเด่นที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ให้ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงไปสู่ทักษะใหญ่ รวมถึงการเสริมเทคนิคต่าง ๆ เข้าไป ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งให้นักเรียนได้มีการเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เข้าด้วยกัน ทั้งยังส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะแสดงความสามารถทางทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล ทำให้ทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลในภาพรวมมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ โกศล เกตุกัน ระพีพัฒน์ เดือนเพ็ญศรี และสิริวรรณ จรัสศรีวัฒน์ (2565) ที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในการสอนทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมถึงสอดคล้องกับพัชชีราภรณ์ ฮาดดา (2565) ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในการสอนทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และสอดคล้องกับชัยวัฒน์ อันปัญญา (2565) ที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในการสอนทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตซอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผลการวิจัยพบว่า การสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ทำให้หลังเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการเคลื่อนไหวและทักษะพื้นฐานการเล่นกีฬาที่กล่าวในข้างต้นสูงกว่าก่อนเรียน รูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวิสนอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาแล้ว ยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเล่นกีฬาด้วยแบบทดสอบสูงขึ้น (คำพาง ศรีท้าวปากดี, นิตยา ทองจันทร์, ประพันธ์ศักดิ์ เดชศรี, ศิรินคร จิตุชัย และกาญจนา แวงวรรณ, 2566; โกศล เกตุกัน, ระพีพัฒน์ เดือนเพ็ญศรี และสิรารวรรณ จรัสวิวัฒน์, 2565)

2. คะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเกณฑ์ร้อยละ 70 หมายถึง ทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลอยู่ในระดับดี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557) โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 81.86 หมายถึง นักเรียนมีทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลอยู่ในระดับดีเยี่ยม ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยสอดคล้องกับการศึกษาของ ชัยวัฒน์ อันปัญญา (2565) ที่พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตซอลหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งเกณฑ์ที่กำหนดมีความแตกต่างกัน เนื่องจากในงานวิจัยนี้คะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลก่อนเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ในขณะที่งานวิจัยของ ชัยวัฒน์ อันปัญญา (2565) พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตซอลก่อนเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 73.63 จะเห็นได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสมีความเหมาะสมในการนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอล เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการดังกล่าวสามารถพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลได้เป็นอย่างดี และทำให้แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ทักษะพื้นฐานการเล่นแฮร์บอลของผู้เรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับมาก โดยพบว่านักเรียนสนุกสนานกับการจัดการเรียนการสอนและชอบที่ได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อน บรรยากาศของการเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วม

ในการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนได้เพิ่มพูนความสามารถในการคิดและมีความสุขกับการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมในการฝึกและมีรูปแบบในการแข่งขัน รวมถึงมีการให้รางวัลกับผู้ชนะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โกศล เกตุกัน, ระพีพัฒน์ เตือนเพ็ญศรี และสิริวรรณ จรัสวีวัฒน์ (2565) ที่ใช้การแข่งขันและรางวัลเพื่อสร้างความสนุกสนานและแรงจูงใจให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอล แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม และร่วมมือกันปฏิบัติงานให้ลุล่วงตามเป้าหมายอย่างสนุกสนาน

จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้การจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ โดยมีกระบวนการที่เป็นลำดับขั้น และผู้เรียนมีโอกาสดีกทักษะย่อยซ้ำ ๆ จนสามารถปฏิบัติเป็นทักษะใหญ่ได้อย่างชำนาญ ส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลที่สูงขึ้น นอกเหนือจากการพัฒนาทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ผู้สอนก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้บรรยากาศในชั้นเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยให้ความสนใจตลอดกระบวนการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนต้องมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ ตลอดจนคำนึงถึงช่วงวัยของผู้เรียน จึงจะเกิดผลลัพธ์ที่ดีในการพัฒนาทักษะปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ผู้สอนที่ต้องการพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาในแต่ละทักษะอย่างละเอียด และเตรียมสื่อวีดิทัศน์แสดงภาพในการฝึกปฏิบัติ เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการปฏิบัติในช่วงเวลาเรียน รวมถึงใช้ในการทบทวนและฝึกซ้อมของผู้เรียน
2. ในระหว่างฝึกทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ผู้สอนควรเอาใจใส่และสังเกตผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนจนกระทั่งปฏิบัติได้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสควรทดลองใช้ร่วมกับเทคนิคการสอนอื่น เช่น การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นต้น เพื่อศึกษาถึงผลลัพธ์เชิงคุณภาพในการฝึกทักษะปฏิบัติของผู้เรียน
2. การพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นแชร์บอลควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสและการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์หรือซิมป์สัน

เอกสารอ้างอิง

- กฤษฎากาญจน์ โตพิทักษ์. (2563). การประเมินการปฏิบัติ : แนวคิดสู่การปฏิบัติ. พิษณุโลก: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- โกศล เกตุกัน, ระพีพัฒน์ เดือนเพ็ญศรี และสิรารรรณ จรัสรวีวัฒน์. (2565). ผลการเรียนรู้พลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส. วารสารมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด, 11(1), 423-435.
- คำพาง ศรีท้าวปากดี, นิตยา ทองจันทาด, ประพันธ์ศักดิ์ เดชศรี, ศิริธร จตุชัย และกาญจนา แวงวรรณ. (2566). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอล โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม. วารสารสหวิทยาการวิจัยและวิชาการ, 3(4), 887-898.
- ชัยวัฒน์ อันปัญญา. (2565). ผลการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสที่ส่งผลต่อทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทิพรัตน์ ไตรศิริสาคร. (2555). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแชร์บอลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสังกัดสำนักงานเทศบาลเมืองสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ทิตินา แคมมณี. (2552). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นุชรินทร์ สมศรี. (2564). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตราง กระบี่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษามหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่.
- บาล ชะใบรัมย์ และอมรเทพ วันดี. (2565). การเปรียบเทียบรูปแบบการสอนของเดวิส และการสอนแบบปกติที่มีต่อทักษะการเคลื่อนไหวของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 3 จังหวัดบุรีรัมย์. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น, 19(1), 1–10.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พัชชีราภรณ์ ฮาดดา. (2565). การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภูมิสิทธิ์ สัจจทยาธรรม. (2561). ผลการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบสาธิต กับการจัดการเรียนรู้แบบสาธิตกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความรู้ และทักษะการรำกระบี่กระบองของนักศึกษาโปรแกรมวิชาพลศึกษา. ใน รายงานการประชุมวิชาการระดับชาติ “ครุศาสตร์ศึกษา ครั้งที่ 1” วันที่ 29 มีนาคม 2561 (หน้า 1110–1120). กำแพงเพชร: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2564). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางต้องรู้และควรรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับการจัดการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2564 ภายใต้สถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19). สืบค้นจาก http://academic.obec.go.th/images/official/1622514876_d_1.pdf
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร.

สมจิต ประทัยงาม, นพเรศวร์ ธรรมศรัณยกุล, เฉลิมพล สวัสดิ์พงษ์ และอรธิดา ประसार. (2562). การพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารราชธานีนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์. 3(2). 43–52.

